

Konkrétnost (konkrescence)

Termínů „konkrétní“ či „konkrétnost“ se užívalo pro upozornění na sjednocenost „srostlost“ obecného a jednotlivého, tvaru a látky, „formy“ a „materie“. Navrhuji malou změnu: termín se základním významem „srůstu“ zachováme, ale aristotelský relikt „tvaru“ a „látky“ nahradíme dvojicí „vnitřní“ a „vnější“. Budeme však mnohem zásadnější a důslednější, pokud jde o vztah mezi obojím: ryzí vnější prostě popřeme: nic v tomto světě nemůžeme legitimně považovat za pouhou vnějšnost, pouhý vnější. Jako pouze vnější může být něco pouze míněno, myšleno – totiž právě jako intencionální model (předmět). Všechno skutečné, tj. uskutečněné (a to právě zrodem, růstem a srůstáním, rozumí se „fysei“ v původním významu) je už srostlé, spolu rostlé, ergo „konkrétní“. Zatím nejen nezodpověděnou, ale dosud ani náležitě nepoloženou otázkou, ba dokonce celým novým teritoriem, novou krajinou, otvírající se možnému zkoumání, se stává sféra ryze „nepředmětného“, „nevnějšího“, čili vnější naprosto postrádajícího (a tedy v tomto opraveném smyslu „vnitřního“ či „niterného“, zcela očištěném od každého „vědomí“ a každé „subjektivity“ či jinak chápané psychičnosti). Jedno je však zřejmé: zatímco jsme si dosud zcela bez problémů osvojili myslit minulé „stavy“ jako „předměty“ (a tudíž vlastně intelektuální, myšlenkové „konstrukty“), uvykli jsme podobně bez problémů chápat budoucnost jako nepopsanou tabuli (tabula rasa), eventuelně jako prázdnotu, do níž se zapisují především relikty již proběhlých událostí a dějů jakousi vlastní setrvačností. Pokud takové setrvačnosti lze pozorovat a popisovat, je to možné opět jenom za pomoci myšlenkových modelů, předmětných intencionálních konstruktů (pochopitelně zbavených čehokoli, co by připomínalo niternost, nevnějšnost). Tak nezbytně dochází k tomu, že sama skutečnost, přesněji: samy skutečnosti (pravé skutečnosti, pravá jsoucna) jsou chápány redukovaně, redukcionisticky, takže samy nejzákladnější a nejzřetelněji se otvírající otázky po počátcích a prvním původu a zdroji každého jednotlivého pravého jsoucna, každé jednotlivé pravé události nemohou být ani položeny, natož plně uvědomovány a formulovány, natož aby mohly být samy zkoumány a aby k dalším cestám zkoumání mohly vést.

(Písek, 100329-2.)